

Arrest

nr. 300 072 van 15 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX
Stationsstraat 10 A
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 15 november 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 20 april 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 24 april 2023 aan verzoekers voogd aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Jij, N(...) S(...), hebt de Afghaanse nationaliteit, je bent en Pashtoun en een soennitisch moslim. Je bent geboren op (...) 2005 in het dorp Saodari, in het district Kaama van de provincie Nangarhar. Op jonge leeftijd zijn jij en je familie verhuisd naar de stad Jalalabad, naar de wijk Chaknowri. Je ging ongeveer zes of zeven jaar naar school. Daarnaast ging je zes of zeven maanden naar de madrasa (koranschool).

Jouw vader S(...) O(...) was als officier werkzaam in het district Achin. Lang geleden werd jouw vader, tijdens een aanval, beschoten door de Taliban en geraakte hij gewond aan zijn been. Hij moest ongeveer twee maanden revalideren, waarna hij weer aan het werk ging. Jullie ontvingen nadien enkele dreigbrieven van de Taliban, die aan jouw broertje gegeven werden in de moskee. De dreigbrieven stelden dat jouw vader diende te stoppen met zijn werk en indien niet, dat jij je diende te vervoegen bij de Taliban. Ongeveer drie dagen voor jouw vertrek uit Afghanistan werd je vader onderweg naar zijn werk ontvoerd door de Taliban. De Taliban belden jouw familie om dit te melden, alsook dat jij je diende over te geven aan hen. Je wilde je vader bevrijden en overwoog deze optie, maar je moeder hield je tegen. Ze sprak met jouw maternale oom waarna ze besloten je uit veiligheidsoverwegingen het land uit te sturen. Je bent vertrokken uit Afghanistan in mei of juni 2020. Je reisde via Pakistan en Iran naar Turkije. Je reisde verder via Griekenland, Servië en Hongarije tot Oostenrijk. Daar werden jouw vingerafdrukken genomen. Vervolgens reisde je via Zwitserland en Frankrijk tot in België. Op 16 november 2021 diende je hier een verzoek om internationale bescherming in, dat was de dag na jouw aankomst.

Na jouw vertrek kreeg jouw maternale oom ook problemen en ontvluchtte hij het land. Je moeder, broers en zus verblijven nog steeds in Jalalabad.

Ter ondersteuning van jouw verzoek om internationale bescherming legde je kopieën van volgende stukken neer: jouw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument), zes taskara's van je familieleden, een certificaat van je vaders werk, een badge van je vaders werk, een kaart van je vader en vijf dreigbrieven van de Taliban.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratieve dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het CGVS steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde 'protection officer', die binnen de diensten van het CGVS een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat jij doorheen jouw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat jij zeer weinig afweet over de beweerde werkzaamheden van jouw vader. Je vertelt dat jouw vader een officier was, maar je weet niet bij wie of wat (NPO, p.12). Wanneer je gevraagd wordt alles te vertellen over jouw vaders werk (NPO, p.13), antwoord je dat je niet echt iets hebt gevraagd over zijn job, waardoor je niets bijzonders afweet over zijn dienst. Hij vertelde hier thuis niet over, zo voeg je eraan toe. Op de vraag hoe lang hij deze job dan al deed, kan je niet meer antwoorden dan 'sinds je heel klein was'. Je verklaart dat hij in Achin werkzaam was, maar wat hij moest doen in Achin, weet je niet. Gevraagd tot wat een officier behoort - een district, een provincie of iets anders - stel je niets te kunnen afleiden uit zijn documenten. Je vertelt dat jouw vader werd gepromoveerd, echter

weet je niet wanneer. Ook op de vraag of je vader andere personen onder zich had (NPO, p.14), kan je geen antwoord bieden. Evenmin kan je zeggen wie zijn bazen waren. Ook op de vragen hoeveel jouw vader verdiende en hoe hij dit salaris ontving, blijf jij het antwoord schuldig (NPO, p.16). Jouw gebrekkige kennis omtrent jouw vaders werkzaamheden, doet een eerste maal twijfelen aan de geloofwaardigheid van je asielrelaas. Dat jouw vader je niets vertelde over zijn werk, haalt niet weg dat jij na je vertrek uit Afghanistan niet de mogelijkheid had om informatie in te winnen over diens werk, ja. Via uw familieleden die u hierover verder konden informeren. Je hebt namelijk nog steeds contact met je familie in Afghanistan (NPO, p.11-12) en bovendien leg je kopieën van werkdocumenten neer van je vader, waaruit je eveneens informatie zou kunnen halen óf informatie over had kunnen vragen (NPO, p.29).

Daarenboven word je gevraagd wie er op de hoogte was van jouw vaders werk, waarop je antwoordt dat het enkel je moeder betrof. Gevraagd wat de mensen rondom dachten wat jouw vader aan het doen was, stel je dat niemand dit ooit heeft gevraagd (NPO, p.16). Dat je vader sinds jouw kindertijd het merendeel van de tijd van huis was voor zijn werk en dat niemand in het dorp ooit heeft gevraagd waar hij zich bevond of wat hij beroepshalve deed, tart alle logica. Des te meer gezien men moge verwachten dat, indien zijn werkzaamheden geheim dienden te blijven, jij en je familie een antwoord klaar zouden hebben indien deze vraag gesteld zou worden; wat eveneens niet blijkt uit jouw verklaringen. Dat jouw vaders werk geheim was, valt evenmin te rijmen met je verklaringen over zijn aanwezigheid in het dorp: hij kwam volgens jouw verklaringen in zijn uniform naar huis (NPO, p.15), hij deed niets speciaals wanneer hij naar huis kwam, alsook stelde hij geen bepaald gedrag, waaruit zou kunnen blijken dat je vader mogelijks bepaalde veiligheidsmaatregelen nam wanneer hij naar het dorp terugkeerde (NPO, p.18). Dat jouw vader dan af en toe, bij terugkeer naar het dorp, in militair uniform was gekleed maar hierover nooit vragen of bemerkingen kwamen van de andere dorpelingen, is al evenzeer opmerkelijk. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas verder.

Ten tweede kan er ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die jouw vader door zijn werkzaamheden gekend zou hebben met de Taliban, en niet in het minst omdat je hierover onlogische en tegenstrijdige verklaringen aflegt. Je verklaart dat je vader ontvoerd werd door de Taliban, drie dagen vóór jouw vertrek uit Afghanistan (NPO, p.11 & p.23). Voorts stel je dat je twee nachten in Nimroz hebt verbleven bij een persoon die regelingen had getroffen met jouw maternale oom, om vervolgens verder te reizen (NPO, p.20). Je verklaart vervolgens dat de Taliban jou twee dagen na jouw vaders ontvoering hebben gebeld, waarna je die avond vertrok en je vervolgens drie dagen bij de smokkelaar in Nimroz zat (NPO, p.23). Echter verklaarde je bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat je pas twee maanden na de ontvoering van je vader Afghanistan hebt verlaten (vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, vraag 3.5). Geconfronteerd met deze zeer uiteenlopende verklaringen wat de chronologie van jouw verhaal betreft, ontken je ten stelligste dat je dit eerder zo hebt verklaard. Je voegt hieraan toe dat als men de tijd onderweg naar en in Nimroz, en de periode in Pakistan en Iran meetelt, men dan wel aan een tijdsduur van twee maanden komt (NPO, p.25). Wanneer het CGVS je erop wijst dat Pakistan en Iran plekken buiten Afghanistan zijn, en dat je sprak over het moment waarop je Afghanistan hebt verlaten, zeg je dat je twee maanden aan de grens tussen Afghanistan en Pakistan hebt verbleven. Je kan niet met zekerheid zeggen dat dit buiten de Afghaanse grens lag of niet, zo stel je. Echter verklaarde je bij de DVZ dat je door Pakistan bent gereisd (vragenlijst DVZ, p.12, vraag 33). Jouw uiteenlopende verklaringen omtrent deze al even uiteenlopende tijdlijnen kunnen geenszins verklaren om welke reden je bij de DVZ dan specifiek twee maanden hebt aangehaald tussen de ontvoering van jouw vader en jouw vertrek uit Afghanistan. Deze inconsistentie brengt de geloofwaardigheid van je asielrelaas aldus verder aan het wankelen.

Overigens kunnen er ook vraagtekens worden geplaatst bij de info die je hebt over de bedreigingen die jullie hebben ontvangen van de Taliban. Je kan je namelijk niet herinneren wanneer de eerste bedreiging heeft plaatsgevonden, enkel dat je vader toen op zijn werk was, zo stel je. Je vervolgt dat de brieven werden voorgelezen door de burens maar dat ze er niets bijzonders over hebben verteld aan jullie (NPO, p.22). Dat jij het begin van de problemen met de Taliban niet in de tijd kan situeren, doet de wenkbrauwen fronsen. Ook de houding van de burens wanneer zij de brieven voorlezen aan jullie, lijkt weinig aannemelijk. Daarnaast zeg je dat je niet op de hoogte was van de brieven en dat die informatie werd verzwegen voor jou, omdat jij hier geen boodschap aan had (NPO, p.21). Het is volstrekt onduidelijk waarom jouw vader jullie niet heeft ingelicht over de bedreigingen aan jullie adres. Men moge verwachten dat hij jullie informeerde over de risico's die jullie liepen zodat jullie de kans hadden om voorzichtigheid te hanteren of minstens op jullie hoede te zijn. Verduidelijking gevraagd om de reden waarom jouw vader jou niet heeft gewaarschuwd, vermoed je dat hij niet wilde dat jij je zorgen zou maken en dat het een invloed zou hebben op jouw schoolprestaties (NPO, p.24). Deze verklaring weegt echter niet op tegen de risico's die jullie liepen - indien je verklaringen op de waarheid berusten - wat de waarachtigheid van jouw asielrelaas

verder ondergraaft. In alle redelijkheid mag worden verwacht dat de veiligheid van het gezin voor jullie vader prioritair was, en nog altijd van groter belang dan jouw schoolprestaties.

Daarnaast is het volstrekt onduidelijk om welke reden de Taliban jullie meermaals hebben gewaarschuwd. Jullie ontvingen een eerste dreigbrief tussen drie en tien dagen voor jouw vertrek uit Afghanistan, zo vertel je. Je praat overigens over 'brieven' in het meervoud (NPO, p.21-22), echter kan je niet zeggen hoeveel (dreig)brieven er in het totaal werden gestuurd. Je verklaart hierover dat je ze niet allemaal hebt geteld (NPO, p.22). Dat je allereerst niet kan benoemen hoeveel dreigbrieven jullie familie heeft ontvangen, ook niet bij benadering, kan weinig serieus worden genomen. Men moge verwachten dat jij je informeert over de bedreigingen die mede hebben geleid tot je vertrek uit Afghanistan; hetzij via jou familie, hetzij door zelf bij te houden welke en hoeveel documenten je toen hebt ontvangen. Daarenboven is het wel erg frappant dat de Taliban jouw vader meer dan eens zouden hebben gewaarschuwd. Door je vader meerdere keren schriftelijk te waarschuwen, gaven zij hem de kans om op de vlucht te slaan. Ook over de inhoud van de brieven kan je niets zeggen. Je verklaart dit als volgt: "Ik heb heel weinig uit die brieven kunnen begrijpen, maar ik heb ze wel laten vertalen. Dus u kan ze zelf doornemen" (NPO, p.24). Men moge verwachten dat je zelf op de hoogte bent van de inhoud van de schriftelijke bedreigingen aan jouw vader en je hele familie; dat jij die stukken zelf heeft gelezen; deze informatie is volstrekt relevant én belangrijk. Dat jij zo weinig interesse aan de dag legt voor de preciese inhoud van de brieven, kan moeilijk worden gerijmd met de door jou voorgehouden vrees op basis daarvan. Op de vraag of je iemand hebt gevraagd die brieven of vertalingen samen met jou door te nemen, antwoord je dat jijzelf dat niet hebt gedaan, maar je moeder misschien wel. Je stelt dat die brieven werden verzwegen voor jou (NPO, p.24). Echter kan deze uitleg geen verschoning bieden voor jouw ontoereikende kennis, gezien je ruimschoots de kans hebt gehad deze brieven zelf door te nemen of de hulp van iemand anders in te roepen, hetzij hier in België, hetzij via het contact met jouw familie in Afghanistan.

Daarbij wenst het CGVS ook nog aan te stippen dat jij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS enkel spreekt over schriftelijke bedreigingen en de beschieting van jouw vader, echter staat in de dreigbrieven genoteerd dat je vader ook telefonisch bedreigd werd (zie documenten in groene map), hoewel je expliciet werd bevraagd over de verschillende manieren waarop jouw vader werd bedreigd (NPO, p.22). Geconfronteerd met deze informatie, stel je dat het misschien zo is maar dat jij dit niet zo hebt begrepen uit de brieven (NPO, p.24). Dat jouw kennis over de bedreigingen niet overeenkomt met de inhoud van de brieven, ondermijnt de geloofwaardigheid van je asielrelaas des te meer.

Gezien de werkzaamheden van je vader en de bedreigingen die aan je vader gericht werden niet als geloofwaardig beschouwd kunnen worden, kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de ontvoering van jouw vader.

Ten derde kan er ook geen geloof gehecht worden aan de problemen die jijzelf zou hebben gekend met de Taliban in Afghanistan, wederom omwille van tegenstrijdige en onlogische verklaringen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde je aanvankelijk dat je na de ontvoering van jouw vader ook brieven hebt ontvangen van de Taliban waarin ze je vroegen jezelf over te geven aan hen (vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, vraag 3.5). Echter tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS maakte je nergens melding van dergelijke schriftelijke bedreigingen. Je haalt aan dat de Taliban je telefonisch hebben gecontacteerd na jouw vaders ontvoering, echter brengt je aldus nergens een schriftelijke bedreiging en/of dreigbrief ter sprake (NPO, p.21 & p.23). Geconfronteerd met jouw verklaringen bij de DVZ, antwoord je dat je niet denkt dat je zo iets gezegd hebt. Gevraagd of jij kan verklaren om welke reden dit dan zo genoteerd staat, stel je dit niet te weten (NPO, p.25). De loutere ontkenning van voorgaande verklaringen vormt geen afdoende verschoning voor de vastgestelde inconsistentie. Des te meer gezien je aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd gevraagd hoe het onderhoud bij de DVZ was verlopen, waarop je aangaf dat dit goed was verlopen. Je gaf aan op alles te hebben geantwoord, de tolk goed te hebben verstaan en een kopie te hebben meegekregen van de vragenlijst (NPO, p.4). Bovendien geef je aan de kopie te hebben nagelezen, alsook dat je niets had op te merken hierover (NPO, p.5). Je had dus de kans deze tegenstrijdigheid op te merken en aan te halen, wat je hebt nagelaten. Deze inconsistentie draagt verder bij tot het ongeloofwaardige karakter van je asielrelaas.

Ten vierde dient er in verband met uw vrees voor gedwongen rekrutering door de Taliban (NPO, p.21 e.v.) op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de

EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023> blijkt dat de Taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de Taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de Taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Jij slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat je persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de Taliban.

Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde je bij de Taliban te laten aansluiten. In tegendeel, de Taliban bedreigden je in ruil voor je vaders leven. Je verklaart verder nooit in contact te hebben gestaan met de Taliban (NPO, p.8). Deze vaststelling draagt bij tot het ongeloofwaardige karakter van jouw asielrelaas.

Ten vijfde leg jij onlogische en weinig aannemelijke verklaringen af betreffende de gebeurtenissen na jouw vertrek. Gevraagd of jouw familie nog problemen heeft gekend met de Taliban na jouw vertrek, antwoord je dat die problemen zowel jouw vader als de rest van je familie betroffen. Verduidelijking gevraagd of er aldus nog iets is voorgevallen met de rest van jouw familie na je vertrek uit Afghanistan (NPO, p.26), verklaar je dat je broers niet meer naar school of naar de madrasa kunnen. Je wordt gevraagd om welke reden ze dit niet kunnen doen, waarbij je wijst op het verbod van onderwijs voor meisjes en de inperkingen van onderwijs voor jongens in Afghanistan. Je voegt toe dat je niet weet wat het probleem is waardoor ze niet naar school mogen (NPO, p.27). Jij verwijst hierbij niet naar de persoonlijke problemen die jij en je familie hebben gekend waardoor je broers niet naar school kunnen. Bovendien merkt het CGVS dat op het onderwijs voor jongens geen verbod rust, laat staan dat het zou zijn uitgesloten naar de madrasa te kunnen. De madrasa of koranschool is bij uitstek de plaats waar het geloofsonderwijs plaatsvindt en waartegen de Taliban geen bezwaren uiten, wel integendeel. Uit je verklaringen dat er overigens niets is voorgevallen na jouw vertrek in verband met de problemen die jouw vader, jij en de rest van je familie kenden met de Taliban, blijkt dat je niet aannemelijk weet te maken dat de Taliban actief naar jou op zoek waren/zijn, aangezien ze sinds je vertrek uit Afghanistan geen enkele poging meer ondernamen om jou te vinden.

Hierbij dient ook gewezen te worden op de verklaringen omtrent jouw oom. Jij vertelt dat je onlangs van je moeder vernam dat jouw oom problemen had ondervonden omwille van jou, waardoor hij het land is moeten ontvlucht. Je vermoedt dat hij omwille van zijn hulp aan jou - hij was diegene die je uit Afghanistan heeft gestuurd en die enkele dagen in jullie woning verbleef volgens je verklaringen - in de problemen is geraakt. Gevraagd wat voor problemen dit dan betreft, kan je niet antwoorden (NPO, p.27). Dit betreft vage verklaringen en loutere veronderstellingen. Indien je oom werkelijk problemen heeft gekend omwille van jou, moge men verwachten dat jij je meer informeert over wat deze problemen inhouden en dat jouw moeder hierover meer bijzonderheden wist te vertellen. Je gebrekkige kennis ondermijnt de geloofwaardigheid van je asielrelaas verder.

Naast je gebrekkige kennis over de vlucht van jouw oom uit Afghanistan, leg je tegenstrijdige verklaringen af omtrent zijn actuele locatie. Wanneer je gevraagd wordt te vertellen over de verblijfplaats van je ene maternale oom en twee maternale tantes, stel je dat zij allen in het district Kaama wonen. Op de vraag of je familieleden hebt die buiten Afghanistan verblijven, antwoord jij negatief. Verder spreek je over jouw nicht genaamd R(...), de dochter van je maternale oom, die in Afghanistan verblijft bij jouw maternale oom (NPO, p.13). Dat jij pas laattijdig aanhaalt dat jouw maternale oom het land is ontvlucht, hoewel jij meermaals de kans hebt gehad dit ter sprake te brengen, kan weinig serieus genomen worden. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stel je dat het CGVS jou vroeg van waar je oom afkomstig was, niet waar jouw oom zich bevond (NPO, p.16). Echter werd jou meermaals naar de locatie gevraagd van je maternale oom, waardoor je zoals eerder aangestipt, ruimschoots de kans had aan te geven dat hij intussen Afghanistan had verlaten. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas.

Concluderend kan geen enkel geloof gehecht worden aan de problemen die jij verklaart te hebben gekend met de Taliban.

Het CGVS wijst er ten slotte op dat je in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk. Zoals eerder reeds aangehaald wonen jouw moeder, drie broers en zus nog steeds in Jalalabad (NPO, p.10-11). Daarbij kan worden opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan je verklaringen omtrent de werkzaamheden van je vader en de concrete problemen die hieruit zijn voortgevloeid, waardoor niet kan worden aangenomen dat jouw vader zou zijn vervolgd en verdwenen op de manier waarop je dit beschrijft; alsook kan zoals eerder vastgesteld geen geloof gehecht worden aan de vlucht van jouw maternale oom uit Afghansitan (zie supra).

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan jouw asielrelaas, zodat je noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De kopieën van jouw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) en de zes taskara's van je familieleden zijn louter een aanduiding van jouw identiteit en die van je familieleden, wat ik deze beslissing niet wordt betwist. Echter kan hieruit niets afgeleid worden over mogelijke problemen die jij in Afghanistan gekend zou hebben. Wat betreft de kopieën van het certificaat van jouw vaders werk, de badge van je vaders werk en de kaart van je vader die zijn werkzaamheden dienen te bevestigen, moet worden opgemerkt dat deze jouw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat geenszins is gebleken. Dit geldt eveneens voor de kopieën van de vijf dreigbrieven van de Taliban die je neerlegt. Deze stukken kunnen geenszins aanzien worden als een bewijs van de door jou aangehaalde vluchtelementen. Het betreffen bovendien enkel kopieën, geen originelen, zodat noch de herkomst ervan noch de authenticiteit ervan kan worden nagegaan. Aangaande de dreigbrieven dient bijkomend opgemerkt dat de leesbaarheid ervan zeer beperkt is. Dergelijke stukken hebben geen enkele bewijswaarde.

Wat de neergelegde documenten betreft, moet overigens ook worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus Afghanistan - Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van de door jou neergelegde documenten bijzonder relatief, en al zeker wanneer deze niet worden ondersteund door geloofwaardige en/of plausibele verklaringen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen..

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming,

maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter

door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kaama district van de provincie Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve

landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu

I Citry Mazar Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurige geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven

volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je zes of zeven jaar naar school te zijn gegaan in Afghanistan, alsook er naar de madrasa te zijn gegaan (NPO, p.9). Verder heb je ook nog altijd contact met je familie in Afghanistan (NPO, p.11). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat jij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat jij je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 49, 49/2 “en volgende”, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van “de uitvoeringsbesluiten van de Wet van 15 december 1980”.

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

“Verzoeker bevindt zich in België. Verzoeker kan en durft niet terugkeren naar Afghanistan, gezien hij aldaar vervolging riskeert louter en alleen omwille van het feit dat hij in het buitenland, in België, bij ongelovigen, bescherming heeft gezocht. Hij vreest als een ongelovige, een afvallige te zullen worden vervolgd door de Taliban. Hij vreest arrestatie, vervolging, foltering en een onmenselijke en vernederende behandeling.

Verzoeker geeft aan dat hij verwesterd is en in Afghanistan niet de vrijheid zou hebben om te leven zoals hij wil. Verzoeker heeft de Belgische waarden en normen omarmd. Hij gaat hier naar school. Hij heeft in België vrienden en vriendinnen. Verzoeker ziet niet hoe hij zich nog zou kunnen aanpassen aan de manier van leven zoals voorgeschreven in Afghanistan. De Taliban hebben de regels in zake kledij, haartooi, omgang met vrouwen, alcohol en dergelijke nog meer verstrengd. Verzoeker is in België verwesterd, dit is deels een normaal proces, verzoeker maakt hier zijn puberteit door, bepalende jaren in zijn ontwikkeling. Deze ontwikkeling heeft plaats in een westerse context, niet in een Afgaanse context.

Verzoeker zal zijn integratie bijkomend aantonen door middel van stukken die in de loop van de procedure zullen worden bijgevoegd.

Verzoeker vreest ingeval van terugkeer vervolgd te worden door de Taliban, minstens gearresteerd nu de vader van verzoeker officier was. Zijn vader werd door de Taliban ontvoerd en is sedertdien vermist.

Het CGVS weigert de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker blijft bij zijn verhaal. Hij werd en wordt gezocht door de Taliban. Verzoeker is na de ontvoering van zijn vader Afghanistan ontvlucht, hoewel hij eerst overwogen had zich aan te geven bij de Taliban om zijn vader vrij te krijgen. Verzoeker vreest bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan onder de bijzondere negatieve aandacht van de Taliban te komen, omwille van het feit dat zijn vader een hoge officier was, hij was commandant van een regiment van de grenstroepen. Dit was bekend bij de mensen in de buurt. Vader kwam immers op bezoek thuis in uniform.

De problematiek van de verzoeker beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Verzoeker herhaalt dat er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de vluchtelingenconventie van Genève, dient te worden vastgesteld.

Verzoeker vreest in geval van terugkeer door de Taliban alsnog vervolgd te worden, ondermeer door het feit dat hij verwesterd is.

Verzoeker vreest evenzeer problemen in geval van terugkeer, omwille van het feit dat hij in het buitenland verbleven heeft en er asiel heeft gevraagd. De Taliban beschouwen terugkeerders als ongelovigen, kafir, nu zij in contact geweest zijn met de westerse (niet-islamitische) samenleving.

Verzoeker vraagt dat de bestreden beslissing zou vernietigd worden en zijn dossier zou teruggestuurd worden naar het CGVS voor verder onderzoek en nieuw gehoor omtrent zijn profiel als jonge terugkeerder. In geval van terugkeer naar Afghanistan loopt verzoeker een reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling.

Het CGVS stelt dat de socio-economische situatie in Afghanistan uitermate slecht is en nog steeds verslechtert sedert de machtsovername van de Taliban. Verzoeker riskeert in geval van terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede. Zijn vader is vermist. Hij was de kostwinner. De zussen van verzoeker kunnen niet naar school. Moeder is ziek. De broers moeten naar de madrassa. Verzoeker maakt voorbehoud om in de loop van de procedure hieromtrent bijkomende stukken en uitleg bij te brengen.

Verzoeker maakt aanspraak op erkenning als vluchteling, minstens moet het dossier herbekeken worden in het licht van de stukken die verzoeker desgevallend in de toekomst nog zal bijbrengen.

Het is duidelijk dat verzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het CGVS is de mening toegedaan dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming.

Verzoeker is de mening toegedaan dat hij in zijn land van herkomst wel degelijk een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming (waartegen verzoeker geen bescherming van het herkomstland kan vragen)

Verzoeker verwijst naar ernstige schade in de zin van:

Doodstraf of executie

Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst

Ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker wordt door de autoriteiten in zijn vaderland niet beschermd tegen vervolging, integendeel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan krachtens artikel 39/2 par. 1, tweede lid van de vreemdelingenwet :

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen,

hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld,

hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Verzoeker maakt voorbehoud om bijkomende stukken bij te brengen, dewelke van belang zijn bij de beoordeling van de vraag naar subsidiaire bescherming en de asielaanvraag zelf.

Desgevallend zal de Raad met betrekking tot deze stukken aanvullende onderzoeksmaatregelen willen bevelen.

Gelet op de voorgaande toont verzoeker duidelijk het belang aan dat hij heeft bij onderhavig beroep.

De bestreden beslissing verwerpt de asielaanvraag van verzoeker en kan - bij ontstentenis van beroep - tot gevolg hebben dat verzoeker zou worden teruggedleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

Verzoeker heeft er alle belang bij om de hervorming te vragen van de bestreden beslissing gezien, indien hij dit niet doet, zijn meest elementaire mensenrechten in gevaar komen.

Verzoeker heeft aldus een geldig en voldoende belang. Zijn belang is persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig."

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 6 november 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na verblijf in het buitenland en waarbij zij, behalve naar landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, verwijst naar het rapport "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van UNAMA van juni 2023 als bijkomende informatiebron.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij een foto van zijn vader in uniform (stuk 1) en een fotokopie van de bankkaart van zijn vader (stuk 2) voegt als nieuwe stavingstukken.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/6, 49 en 49/2 *“en volgende”* van de Vreemdelingenwet doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet. Evenmin kan worden ingezien op welke wijze de artikelen 49 en 49/2 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op de toelating tot het verblijf op het grondgebied en de mogelijkheden tot opheffing en intrekking van de status van begunstigden van internationale bescherming, *in casu* geschonden zouden zijn. Voorts voert verzoeker de schending aan van *“de uitvoeringsbesluiten van de Wet van 15 december 1980”*, zonder *in concreto* te verduidelijken welke specifieke bepalingen van welke specifieke *“uitvoeringsbesluiten”* door de bestreden beslissing geschonden zouden zijn en op welke wijze deze geschonden zouden zijn.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat deze bepaling werd opgeheven bij de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, in werking getreden op 22 maart 2018, en derhalve onbestaande is.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire

beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij verklaart te hebben gekend met de taliban, nu (i) hij zeer weinig afweet van de beweerde werkzaamheden van zijn vader, (ii) het niet logisch is dat zijn vader bij terugkeer naar het dorp in militair uniform was gekleed maar hierover nooit vragen of bemerkingen kwamen van de andere dorpelingen, (iii) er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die zijn vader door zijn werkzaamheden gekend zou hebben met de taliban, gelet op de onlogische en tegenstrijdige verklaringen die hij hierover heeft afgelegd, (iv) gezien de werkzaamheden van zijn vader en de bedreigingen die aan hem gericht werden niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd, bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan de ontvoering van zijn vader, (v) er ook geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die hijzelf zou hebben gekend met de taliban in Afghanistan omwille van zijn tegenstrijdige en onlogische verklaringen hierover, (vi) uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten en hij er niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de beschreven rekruteringswijze van de taliban waarbij beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen, en (vii) hij onlogische en weinig aannemelijke verklaringen aflegt betreffende de gebeurtenissen na zijn vertrek en hij niet aannemelijk weet te maken dat de taliban actief naar hem op zoek waren of zijn, aangezien ze sinds zijn vertrek uit Afghanistan geen enkele poging meer ondernamen om hem te vinden, omdat (B) hij in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk, omdat (C) de neergelegde documenten bovenstaande appreciatie van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) niet kunnen ombuigen, omdat (D) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (E) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, en omdat (F) hij geenszins aantoonde en uit de beschikbare informatie niet blijkt dat eenieder die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeert zou dreigen te worden geconfronteerd met ernstige problemen of te worden gevisieerd of vervolgd en hij in gebreke blijft een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade omwille van zijn verblijf in Europa *in concreto* aannemelijk te maken. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten naar aanleiding van problemen met de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn vader als officier.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat aan verzoekers voorgehouden problemen met de taliban, die hem ertoe zouden hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, geen geloof kan worden gehecht.

De adjunct-commissaris licht dit in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toe:

“Ten eerste dient te worden opgemerkt dat jij zeer weinig afweet over de beweerde werkzaamheden van jouw vader. Je vertelt dat jouw vader een officier was, maar je weet niet bij wie of wat (NPO, p.12). Wanneer je gevraagd wordt alles te vertellen over jouw vaders werk (NPO, p.13), antwoord je dat je niet echt iets hebt gevraagd over zijn job, waardoor je niets bijzonders afweet over zijn dienst. Hij vertelde hier thuis niet over, zo voeg je eraan toe. Op de vraag hoe lang hij deze job dan al deed, kan je niet meer antwoorden dan ‘sinds je heel klein was’. Je verklaart dat hij in Achin werkzaam was, maar wat hij moest doen in Achin, weet je niet. Gevraagd tot wat een officier behoort - een district, een provincie of iets anders - stel je niets te kunnen afleiden uit zijn documenten. Je vertelt dat jouw vader werd gepromoveerd, echter weet je niet wanneer. Ook op de vraag of je vader andere personen onder zich had (NPO, p.14), kan je geen antwoord bieden. Evenmin kan je zeggen wie zijn bazen waren. Ook op de vragen hoeveel jouw vader verdiende en hoe hij dit salaris ontving, blijf jij het antwoord schuldig (NPO, p.16). Jouw gebrekkige kennis omtrent jouw vaders werkzaamheden, doet een eerste maal twifelen aan de geloofwaardigheid van je asielrelaas. Dat jouw vader je niets vertelde over zijn werk, haalt niet weg dat jij na je vertrek uit Afghanistan niet de mogelijkheid had om informatie in te winnen over diens werk, ja. Via uw familieleden die u hierover verder konden informeren. Je hebt namelijk nog steeds contact met je familie in Afghanistan (NPO, p.11-12) en bovendien leg je kopieën van werkdocumenten neer van je vader, waaruit je eveneens informatie zou kunnen halen óf informatie over had kunnen vragen (NPO, p.29).

Daarenboven word je gevraagd wie er op de hoogte was van jouw vaders werk, waarop je antwoordt dat het enkel je moeder betrof. Gevraagd wat de mensen rondom dachten wat jouw vader aan het doen was, stel je dat niemand dit ooit heeft gevraagd (NPO, p.16). Dat je vader sinds jouw kindertijd het merendeel van de tijd van huis was voor zijn werk en dat niemand in het dorp ooit heeft gevraagd waar hij zich bevond of wat hij beroepshalve deed, tart alle logica. Des te meer gezien men moge verwachten dat, indien zijn werkzaamheden geheim dienden te blijven, jij en je familie een antwoord klaar zouden hebben indien deze vraag gesteld zou worden; wat eveneens niet blijkt uit jouw verklaringen. Dat jouw vaders werk geheim was, valt evenmin te rijmen met je verklaringen over zijn aanwezigheid in het dorp: hij kwam volgens jouw verklaringen in zijn uniform naar huis (NPO, p.15), hij deed niets speciaals wanneer hij naar huis kwam, alsook stelde hij geen bepaald gedrag, waaruit zou kunnen blijken dat je vader mogelijks bepaalde veiligheidsmaatregelen nam wanneer hij naar het dorp terugkeerde (NPO, p.18). Dat jouw vader dan af en toe, bij terugkeer naar het dorp, in militair uniform was gekleed maar hierover nooit vragen of bemerkingen kwamen van de andere dorpelingen, is al evenzeer opmerkelijk. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas verder.

Ten tweede kan er ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die jouw vader door zijn werkzaamheden gekend zou hebben met de Taliban, en niet in het minst omdat je hierover onlogische en tegenstrijdige verklaringen aflegt. Je verklaart dat je vader ontvoerd werd door de Taliban, drie dagen vóór jouw vertrek uit Afghanistan (NPO, p.11 & p.23). Voorts stel je dat je twee nachten in Nimroz hebt verbleven bij een persoon die regelingen had getroffen met jouw maternale oom, om vervolgens verder te reizen (NPO, p.20). Je verklaart vervolgens dat de Taliban jou twee dagen na jouw vaders ontvoering hebben gebeld, waarna je die avond vertrok en je vervolgens drie dagen bij de smokkelaar in Nimroz zat (NPO, p.23). Echter verklaarde je bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat je pas twee maanden na de ontvoering van je vader Afghanistan hebt verlaten (vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, vraag 3.5). Geconfronteerd met deze zeer uiteenlopende verklaringen wat de chronologie van jouw verhaal betreft, ontken je ten stelligste dat je dit eerder zo hebt verklaard. Je voegt hieraan toe dat als men de tijd onderweg naar en in Nimroz, en de periode in Pakistan en Iran meetelt, men dan wel aan een tijdsduur van twee maanden komt (NPO, p.25). Wanneer het CGVS je erop wijst dat Pakistan en Iran plekken buiten Afghanistan zijn, en dat je sprak over het moment waarop je Afghanistan hebt verlaten, zeg je dat je twee maanden aan de grens tussen Afghanistan en Pakistan hebt verbleven. Je kan niet met zekerheid zeggen dat dit buiten de Afgaanse grens lag of niet, zo stel je. Echter verklaarde je bij de DVZ dat je door Pakistan bent gereisd (vragenlijst DVZ, p.12, vraag 33). Jouw uiteenlopende verklaringen omtrent deze al even uiteenlopende tijdlijnen kunnen geenszins verklaren om welke reden je bij de DVZ dan specifiek twee maanden hebt aangehaald tussen de ontvoering van jouw vader en jouw vertrek uit Afghanistan. Deze inconsistentie brengt de geloofwaardigheid van je asielrelaas aldus verder aan het wankelen.

Overigens kunnen er ook vraagtekens worden geplaatst bij de info die je hebt over de bedreigingen die jullie hebben ontvangen van de Taliban. Je kan je namelijk niet herinneren wanneer de eerste bedreiging heeft plaatsgevonden, enkel dat je vader toen op zijn werk was, zo stel je. Je vervolgt dat de brieven werden voorgelezen door de burens maar dat ze er niets bijzonders over hebben verteld aan jullie (NPO, p.22). Dat jij het begin van de problemen met de Taliban niet in de tijd kan situeren, doet de wenkbrauwen fronsen. Ook de houding van de burens wanneer zij de brieven voorlezen aan jullie, lijkt weinig aannemelijk. Daarnaast zeg je dat je niet op de hoogte was van de brieven en dat die informatie werd verzwegen voor jou, omdat jij hier geen boodschap aan had (NPO, p.21). Het is volstrekt onduidelijk waarom jouw vader

jullie niet heeft ingelicht over de bedreigingen aan jullie adres. Men moge verwachten dat hij jullie informeerde over de risico's die jullie liepen zodat jullie de kans hadden om voorzichtigheid te hanteren of minstens op jullie hoede te zijn. Verduidelijking gevraagd om de reden waarom jouw vader jou niet heeft gewaarschuwd, vermoed je dat hij niet wilde dat jij je zorgen zou maken en dat het een invloed zou hebben op jouw schoolprestaties (NPO, p.24). Deze verklaring weegt echter niet op tegen de risico's die jullie liepen - indien je verklaringen op de waarheid berusten - wat de waarachtigheid van jouw asielrelaas verder ondergraaft. In alle redelijkheid mag worden verwacht dat de veiligheid van het gezin voor jullie vader prioritair was, en nog altijd van groter belang dan jouw schoolprestaties.

Daarnaast is het volstrekt onduidelijk om welke reden de Taliban jullie meermaals hebben gewaarschuwd. Jullie ontvingen een eerste dreigbrief tussen drie en tien dagen voor jouw vertrek uit Afghanistan, zo vertel je. Je praat overigens over 'brieven' in het meervoud (NPO, p.21-22), echter kan je niet zeggen hoeveel (dreig)brieven er in het totaal werden gestuurd. Je verklaart hierover dat je ze niet allemaal hebt geteld (NPO, p.22). Dat je allereerst niet kan benoemen hoeveel dreigbrieven jullie familie heeft ontvangen, ook niet bij benadering, kan weinig serieus worden genomen. Men moge verwachten dat jij je informeert over de bedreigingen die mede hebben geleid tot je vertrek uit Afghanistan; hetzij via jou familie, hetzij door zelf bij te houden welke en hoeveel documenten je toen hebt ontvangen. Daarenboven is het wel erg frappant dat de Taliban jouw vader meer dan eens zouden hebben gewaarschuwd. Door je vader meerdere keren schriftelijk te waarschuwen, gaven zij hem de kans om op de vlucht te slaan. Ook over de inhoud van de brieven kan je niets zeggen. Je verklaart dit als volgt: "Ik heb heel weinig uit die brieven kunnen begrijpen, maar ik heb ze wel laten vertalen. Dus u kan ze zelf doornemen" (NPO, p.24). Men moge verwachten dat je zelf op de hoogte bent van de inhoud van de schriftelijke bedreigingen aan jouw vader en je hele familie; dat jij die stukken zelf heeft gelezen; deze informatie is volstrekt relevant én belangrijk. Dat jij zo weinig interesse aan de dag legt voor de preciese inhoud van de brieven, kan moeilijk worden gerijmd met de door jou voorgehouden vrees op basis daarvan. Op de vraag of je iemand hebt gevraagd die brieven of vertalingen samen met jou door te nemen, antwoord je dat jijzelf dat niet hebt gedaan, maar je moeder misschien wel. Je stelt dat die brieven werden verzwegen voor jou (NPO, p.24). Echter kan deze uitleg geen verschoning bieden voor jouw ontoereikende kennis, gezien je ruimschoots de kans hebt gehad deze brieven zelf door te nemen of de hulp van iemand anders in te roepen, hetzij hier in België, hetzij via het contact met jouw familie in Afghanistan.

Daarbij wenst het CGVS ook nog aan te stippen dat jij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS enkel spreekt over schriftelijke bedreigingen en de beschieting van jouw vader, echter staat in de dreigbrieven genoteerd dat je vader ook telefonisch bedreigd werd (zie documenten in groene map), hoewel je expliciet werd bevraagd over de verschillende manieren waarop jouw vader werd bedreigd (NPO, p.22). Geconfronteerd met deze informatie, stel je dat het misschien zo is maar dat jij dit niet zo hebt begrepen uit de brieven (NPO, p.24). Dat jouw kennis over de bedreigingen niet overeenkomt met de inhoud van de brieven, ondermijnt de geloofwaardigheid van je asielrelaas des te meer.

Gezien de werkzaamheden van je vader en de bedreigingen die aan je vader gericht werden niet als geloofwaardig beschouwd kunnen worden, kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de ontvoering van jouw vader.

Ten derde kan er ook geen geloof gehecht worden aan de problemen die jijzelf zou hebben gekend met de Taliban in Afghanistan, wederom omwille van tegenstrijdige en onlogische verklaringen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde je aanvankelijk dat je na de ontvoering van jouw vader ook brieven hebt ontvangen van de Taliban waarin ze je vroegen jezelf over te geven aan hen (vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, vraag 3.5). Echter tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS maakte je nergens melding van dergelijke schriftelijke bedreigingen. Je haalt aan dat de Taliban je telefonisch hebben gecontacteerd na jouw vaders ontvoering, echter brengt je aldus nergens een schriftelijke bedreiging en/of dreigbrief ter sprake (NPO, p.21 & p.23). Geconfronteerd met jouw verklaringen bij de DVZ, antwoord je dat je niet denkt dat je zo iets gezegd hebt. Gevraagd of jij kan verklaren om welke reden dit dan zo genoteerd staat, stel je dit niet te weten (NPO, p.25). De loutere ontkenning van voorgaande verklaringen vormt geen afdoende verschoning voor de vastgestelde inconsistentie. Des te meer gezien je aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd gevraagd hoe het onderhoud bij de DVZ was verlopen, waarop je aangaf dat dit goed was verlopen. Je gaf aan op alles te hebben geantwoord, de tolk goed te hebben verstaan en een kopie te hebben meegekregen van de vragenlijst (NPO, p.4). Bovendien geef je aan de kopie te hebben nagelezen, alsook dat je niets had op te merken hierover (NPO, p.5). Je had dus de kans deze tegenstrijdigheid op te merken en aan te halen, wat je hebt nagelaten. Deze inconsistentie draagt verder bij tot het ongeloofwaardige karakter van je asielrelaas.

Ten vierde dient er in verband met uw vrees voor gedwongen rekrutering door de Taliban (NPO, p.21 e.v.) op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 <https://coi.euaa.europa.eu/>

administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de Taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de Taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de Taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Jij slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat je persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de Taliban.

Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde je bij de Taliban te laten aansluiten. In tegendeel, de Taliban bedreigden je in ruil voor je vaders leven. Je verklaart verder nooit in contact te hebben gestaan met de Taliban (NPO, p.8). Deze vaststelling draagt bij tot het ongeloofwaardige karakter van jouw asielrelaas.

Ten vijfde leg jij onlogische en weinig aannemelijke verklaringen af betreffende de gebeurtenissen na jouw vertrek. Gevraagd of jouw familie nog problemen heeft gekend met de Taliban na jouw vertrek, antwoord je dat die problemen zowel jouw vader als de rest van je familie betroffen. Verduidelijking gevraagd of er aldus nog iets is voorgevallen met de rest van jouw familie na je vertrek uit Afghanistan (NPO, p.26), verklaar je dat je broers niet meer naar school of naar de madrasa kunnen. Je wordt gevraagd om welke reden ze dit niet kunnen doen, waarbij je wijst op het verbod van onderwijs voor meisjes en de inperkingen van onderwijs voor jongens in Afghanistan. Je voegt toe dat je niet weet wat het probleem is waardoor ze niet naar school mogen (NPO, p.27). Jij verwijst hierbij niet naar de persoonlijke problemen die jij en je familie hebben gekend waardoor je broers niet naar school kunnen. Bovendien merkt het CGVS dat op het onderwijs voor jongens geen verbod rust, laat staan dat het zou zijn uitgesloten naar de madrasa te kunnen. De madrasa of koranschool is bij uitstek de plaats waar het geloofsonderwijs plaatsvindt en waartegen de Taliban geen bezwaren uiten, wel integendeel. Uit je verklaringen dat er overigens niets is voorgevallen na jouw vertrek in verband met de problemen die jouw vader, jij en de rest van je familie kenden met de Taliban, blijkt dat je niet aannemelijk weet te maken dat de Taliban actief naar jou op zoek waren/zijn, aangezien ze sinds je vertrek uit Afghanistan geen enkele poging meer ondernamen om jou te vinden.

Hierbij dient ook gewezen te worden op de verklaringen omtrent jouw oom. Jij vertelt dat je onlangs van je moeder vernam dat jouw oom problemen had ondervonden omwille van jou, waardoor hij het land is moeten ontvlucht. Je vermoedt dat hij omwille van zijn hulp aan jou - hij was diegene die je uit Afghanistan heeft gestuurd en die enkele dagen in jullie woning verbleef volgens je verklaringen - in de problemen is geraakt. Gevraagd wat voor problemen dit dan betreft, kan je niet antwoorden (NPO, p.27). Dit betreft vage verklaringen en loutere veronderstellingen. Indien je oom werkelijk problemen heeft gekend omwille van jou, moge men verwachten dat jij je meer informeert over wat deze problemen inhouden en dat jouw moeder hierover meer bijzonderheden wist te vertellen. Je gebrekkige kennis ondermijnt de geloofwaardigheid van je asielrelaas verder.

Naast je gebrekkige kennis over de vlucht van jouw oom uit Afghanistan, leg je tegenstrijdige verklaringen af omtrent zijn actuele locatie. Wanneer je gevraagd wordt te vertellen over de verblijfplaats van je ene maternale oom en twee maternale tantes, stel je dat zij allen in het district Kaama wonen. Op de vraag of je familieleden hebt die buiten Afghanistan verblijven, antwoord jij negatief. Verder spreek je over jouw nicht genaamd R(...), de dochter van je maternale oom, die in Afghanistan verblijft bij jouw maternale oom (NPO, p.13). Dat jij pas laattijdig aanhaalt dat jouw maternale oom het land is ontvlucht, hoewel jij meermaals de kans hebt gehad dit ter sprake te brengen, kan weinig serieus genomen worden. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stel je dat het CGVS jou vroeg van waar je oom afkomstig was, niet waar jouw oom zich bevond (NPO, p.16). Echter werd jou meermaals naar de locatie gevraagd van je maternale oom, waardoor je zoals eerder aangestipt, ruimschoots de kans had aan te geven dat hij intussen Afghanistan had verlaten. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing op basis waarvan de adjunct-commissaris terecht besluit dat verzoeker zijn vluchtrelaas niet aannemelijk maakt en er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over de gebeurtenissen die de aanleiding zouden hebben gevormd voor zijn vertrek, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van

concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich in wezen te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging en het herhalen van de kern van zijn relaas, waarbij hij louter *post factum* preciseert dat zijn vader commandant van een regiment van de grenstroepen was, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Wat betreft de documenten die verzoeker ter staving van zijn relaas tijdens de administratieve procedure heeft neergelegd (administratief dossier (hierna: AD), stuk 5, 'Documenten'), alsook de foto en bankkaart van zijn vader die hij ter terechtzitting per aanvullende nota heeft neergelegd (aanvullende nota verzoeker, stukken 1 en 2), wordt opgemerkt dat dit louter fotokopieën zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De Raad wijst verder op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (AD, stuk 6, 'Landeninformatie', COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021 (update)). Aldus is de Raad van oordeel dat aan de door verzoeker neergelegde documenten, gezien in samenhang met zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen, slechts een zeer beperkt gewicht kan worden toegekend dat in elk geval niet volstaat om zijn geloofwaardigheid te herstellen.

Het geheel aan verzoekers verklaringen en documenten, alsook zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van problemen met – en een gegronde vrees voor vervolging door – de taliban.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden inzake de erkenning van vluchtelingen die worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan onder de bijzondere negatieve aandacht van de taliban vreest te zullen komen omwille van het feit dat zijn vader een hoge officier was, wijst de Raad er vooreerst op dat uit het voorgaande reeds is gebleken dat verzoeker de vermeende werkzaamheden van zijn vader niet *in concreto* aannemelijk heeft gemaakt. Verder wijst de Raad erop dat uit de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld en waarop de Raad vermag acht te slaan niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten (zie o.a. EUAA, "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022, p. 56-65; EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022, p. 45-48, en EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023, p. 54-55). Hoewel uit deze informatie blijkt dat familieleden van personen die gelieerd zijn aan of geassocieerd worden met de voormalige Afghaanse autoriteiten behoren tot een groep die een risico loopt op gericht geweld vanwege de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) en dat zij met geringe indicaties een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk kunnen maken, blijft een individualiseringsvereiste van toepassing en moet het risico *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Zelfs zo zou worden aangenomen dat verzoekers vader in Afghanistan werkzaam is geweest als officier, dan nog stelt de Raad vast dat verzoeker *in casu* de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt en bovendien geen concrete elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van de vermeende werkzaamheden van zijn vader. Er blijken *in casu* geen ernstige en concrete aanwijzingen te zijn dat de taliban verzoeker of zijn familie op heden viseren omwille van de vroegere werkzaamheden van vader, zo aan deze werkzaamheden al enig geloof zou kunnen worden gehecht, *quod non*.

Wat betreft de door verzoeker in zijn verzoekschrift aangehaalde vrees om bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd omwille van het feit dat hij in België verbleven heeft en er asiel heeft aangevraagd, waardoor de taliban hem als een ongelovige zouden beschouwen, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker hiervan geen melding heeft gemaakt tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS en dat zijn advocaat aan het einde van het persoonlijk onderhoud slechts in het algemeen gewag maakte van aanpassingsmoeilijkheden bij terugkeer, mentale problemen en ernstige problemen in geval er zich conflicten zouden voordoen, zonder dit verder te concretiseren (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 32).

Verder kan, wat dit betreft, op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw *het Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar)* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *“Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”*, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”*, van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *“zina”* – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met *“immorele inhoud”* te beperken. (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen

gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 December 2021 in EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtje-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pasjtje-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *“Guidance Note”* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI Query *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”*, 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *“to play the game”*. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Voorgaande vaststelling dat verzoeker tijdens de administratieve procedure zelf geen vrees omwille van (gepercipieerde) verwestering heeft aangehaald mede in acht genomen, blijken er *in casu* geen concrete elementen of aanwijzingen te zijn op basis waarvan kan worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid zal worden vervolgd omdat hij verwesterd is of als dusdanig zou worden gepercipieerd.

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot de loutere bewering als zou hij, omwille van het feit dat hij in België verbleven heeft en hier om internationale bescherming heeft verzocht “bij ongelovigen”, door de taliban als “ongelovige” worden beschouwd en vervolgd, zonder dit *in concreto* te onderbouwen, laat staan aannemelijk te maken. Met dergelijk summier en niet verder uitgewerkt betoog maakt verzoeker, die nog maar twee jaar in België is en – gelet op zijn leeftijd bij vertrek, zijnde vijftien jaar – een groot deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, evenwel niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in België dreigt te worden vervolgd of gevisieerd.

Er dient te worden vastgesteld dat zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, verzoeker nalaat om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, te meer verzoeker tot ongeveer zijn vijftien jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij dient nog aangestipt te worden dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij nog steeds contact heeft met zijn familie in Afghanistan (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Aan de ontvoering van zijn vader en de vlucht van zijn maternale oom kan gelet op de hoger weergegeven pertinente motieven, die door verzoeker niet op dienstige wijze worden betwist, geen geloof worden gehecht, zodat moet worden aangenomen dat zij zich thans eveneens nog in Afghanistan bevinden. Verzoekers opmerkingen ter terechtzitting dat zijn moeder een week eerder overleden is en dat hij geen familie meer heeft in Afghanistan betreffen loutere beweringen die niet worden gestaafd met enig begin van bewijs. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pasjtoue en aanduidt soennitisch moslim te zijn (*Ibid.*, p. 7).

Waar verzoeker voorts in zijn verzoekschrift aangeeft dat hij in België naar school gaat, vrienden en vriendinnen heeft en hij niet inziet hoe hij zich nog zou kunnen aanpassen aan de manier van leven zoals voorgeschreven in Afghanistan, toont hij niet concreet aan dat hij dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van verzoekers politieke of religieuze overtuiging.

De Raad wijst er bovendien op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij

afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet-naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt dat de taliban de regels inzake kledij, haartooi, omgang met vrouwen, alcohol en dergelijke meer nog hebben verstrengd, wijst de Raad erop dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar de provincie Nangarhar als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door louter te betogen dat de taliban deze regels nog meer hebben verstrengd, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Uit wat voorafgaat blijkt dat wat verzoeker heden uiteenzet te summier en te beperkt is alsook de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking mist om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Er kan niet blijken dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog maar twee jaar in België is en een groot deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen en is de vraag naar de beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst *in casu* niet relevant.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als

personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”)

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Zoals hoger reeds aangestipt, maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn vader op heden vermist is, noch dat zijn moeder op heden overleden zou zijn. Verzoeker brengt verder geen concrete en ernstige elementen aan die erop duiden dat de huidige financiële situatie van zijn familie van die aard is dat verzoeker, *“als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren”*, bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte doorheen zijn opeenvolgende verklaringen

geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de National Resistance Front (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *'improvised explosive devices'* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, i.e. *'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 6 november 2023 neergelegde aanvullende nota.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT